

lade, at der ikke kan være Noget iveren for, at, naar en Mand, som horer til Folkekirken, og en Kvinde, der ikke kan eller ikke vil give Forklaring over at hore til nogetsomhelst Troessamfund, ville indgaae Ægteffab, de saa maae kunne indtræde i det paa borgerlig Maade efter Bestemmelserne i denne Lov. Men, gjøre de det, og vedtage de derhos, at Børnene ikke skulle følge den lutheriske Mands Bekjendelse, men skulle tilhøre den særskilte, individuelle religiøse Retning, som Kvinden i dette Tilfælde antages at bekjende sig til eller at have forbeholdt sig, saa vil det jo, naar §. 10 vedtages som den foresligger, unægteligt blive Menningen, at Folkekirken fremdeles maa vedblive at erkjende en saadan Ægteffemand for sit Medlem, uagtet han er Fader til Børn, som med hans Minde ikke bringes til Daaben, medens de ere spæde, men behandles paa en ganske anden Maade. Og nu har jeg blot ønsket, at man ligesom skulde vedgaae dette, at man navnlig ogsaa skulde udvide det til det Tilfælde, som kan forekomme, og som vel ogsaa er forekommet, at enten begge Forældre eller en af dem have, skjøndt Medlemmer af den lutheriske Kirke, Betæneligheder ved de Spædes Daab og ønske — uden at bekjende sig til den Lære, at den skal forkastes — indtil videre at kunne lade denne Daab blive udsat. Og det forekommer mig, at det staaer i Overensstemmelse med, hvad Loven indrømmer. Thi, kan den indrømme, at Manden under de Omstændigheder, jeg skildrede, eller overhovedet, at en af Ægteffaret bliver i Folkekirken, skjøndt han lader sine Børn opvære uden Daab, saa kan den aabenbart ogsaa indrømme det med Hensyn til den Anden. Og det forekommer mig derhos ogsaa, at en Bemærkning, som den høitærede Cultusminister har gjort gjældende imod mig og mine Forslag tidligere, her vil lade sig gjøre gjældende for det af mig stillede Forslag. Det blev nemlig af ham yttret, at, hvad jeg ønskede at faae ind i Loven, det vilde, „som den høitærede Minister haabede, snart, ja, som han turde sige, meget snart“ komme under Forhandling og blive afgjort paa en anden ordensmæssig Maade. Nu, — dersom det er Tilfældet, saa kan der dog vel ikke være nogen Betænelighed i at indrømme, at i de sex

Maaneder, — eller hvormeget det maa tænkes at ville blive, indtil denne Sag skeer, — at de Forholdene blive staaende i saa Henseende omtrent paa den Maade, som de nu i en 5—6 Aar have staaet. Men i en 5—6 Aar have de unisjendeligt staaet saaledes, at deslige Forældre ikke bleve nødte til at udtræde af Folkekirken: at man vistnok paa den ene Side, naar de udtraadte deraf og erklærede sig for Baptister, fandt sig deri, men at man ogsaa, naar de ikke fandt sig foranledigede dertil, men dog undslog sig for at lade Børnene døbe strax, lod det gaae hen, uden at der toges nogen bestemt tvingende Forholdsregel derimod. Det er altsaa kun det, jeg ved dette Forslag har ønsket at sikke mig, at i den korte Tid, der formeentligt kan være tilbage, inden Folkekirken yttret sig, om den virkelig vil tage det umaadelige Ansvar paa sig, at opelske en Flok Gjendøbere i Fremtiden ved en mere eller mindre fremtvungen Barnedaab hos dem, som ikke flux vilde løsrive sig fra den, — at man i den korte Tid, som kan forløbe, indtil Folkekirken ordensmæssigt faaer yttret sig derom, vil lade denne Sag være in suspensio, vil lade det være uafgjort, vil lade det staae hen som hidtil: overlade det til Vedkommendes Samvittighed, om deres Villie imod Barnedaaben er saa stor, at de selv vilde udtræde, — og saa kunne de gjøre det, eller om deres Betænelighed ved Barnedaaben er en saadan, at de derfor ikke vilde sondre sig fra Folkekirken, — og saa kunne de indtil videre blive i den; samt overlade det til vedkommende Præster, om de have en Følelse for, at det er et stor Kald, der derved skænkes dem til at virke aandeligen paa disse Mennesker, eller om de specielt i deres Sogne føle sig opfordrede til at paakalde en forældet Tvangslovgivning i saa Henseende. Det er kun derpaa, mit Forslag, — som jeg tør haabe tilstrækkeligt at have antydnet, i Overensstemmelse med, hvad der desuden i Henseende til een Part i det blandede Ægteffab i Loven selv maa ansees for indrømmet, — gaaer ud. Og ved disse saa Ord skal jeg derfor, da Forhandlingerne alt have udtrævet saa særdeles lang Tid, lade det være nok, at have anbefalet det til Thingets Overveelse, idet jeg blot beder, at der